

ΚΥΠΡΟΣ: Προσκύνησαν και φέτος το ιερό σκήνωμα τού προστάτη τους Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου

/ [Επικαιρότητα](#)



Παρά τα παρατεταμένα μέτρα προς αποφυγή τού συνωστισμού, στο πλαίσιο του περιορισμού της διασποράς του κορωνοϊού, πολλοί ήταν οι πιστοί που προσήλθαν στην ιστορική ιερά Μονή τού αγίου Νεοφύτου για να προσκυνήσουν το ιερό σκήνωμα τού προστάτη τής Κύπρου, [όπως αναφέρει η Ιερά Αρχιεπισκοπή](#), και να εναποθέσουν τον πηγαίο σεβασμό και την ευλάβειά προς τον μεγάλο αββά της παφιακής γης.

Στις 24 Ιανουαρίου εορτάζεται η Θεοσημία, δηλαδή θαυματουργική διάσωση του Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, από βέβαιο θάνατο. Η Θεοσημία είναι εορτή που καθιέρωσε ο ίδιος ο Άγιος σε ανάμνηση της θαυμαστής διάσωσής του από πτώση βράχου, όταν ελάξευε την Ανωτέρα Εγκλείστρα του. Για την περίπτωση συνέταξε μάλιστα ο ίδιος ειδική ευχαριστήρια ακολουθία προς τον Θεόν. Την ίδια μέρα

καθιερώθηκε να συνεορτάζεται εκ μεταθέσεως και η σεπτή του μνήμη.



Χοροστατούντος τού Καθηγουμένου τής Μονής, Επισκόπου Χύτρων κ. Λεοντίου, τελέσθηκε το απόγευμα τού Σαββάτου 23 Ιανουαρίου στην Ιερά Μονή του Αγίου Νεοφύτου στην Πάφο, ο Μέγας Πανηγυρικός Αρχιερατικός Εσπερινός. Το πρωί της κυριωνύμου ημέρας ο Επίσκοπος Χύτρων κ. Λεόντιος χοροστάτησε στον Όρθρο, ενώ τής Πανηγυρικής Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας προεξήρχε Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος, συλλειτουργούντων τού Καθηγουμένου τής Μονής και των περί αυτόν κληρικών, καθώς και κληρικών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Κύπρου.



Στην Εγκλείστρα του Αγίου Νεοφύτου

Το Διεθνές Πρακτορείο «Ορθοδοξία» στο πλαίσιο των αποστολών του σε όλον τον ορθόδοξο κόσμο, σε μοναστήρια, προσκυνήματα και αγιασμένους τόπους από τα μαρτύρια των Αγίων της Πίστεως μας, επισκέφθηκε, κατά το παρελθόν, την εγκλείστρα του Αγίου Νεοφύτου που βρίσκεται στη Μονή, όπου φυλάσσεται και το Άγιο Λείψανό του, οπότε και σας παρουσιάζουμε το ρεπορτάζ, το οποίο είναι ταγμένο στη σειρά του Πρακτορείου μας: «Μονές και ασκητικοί τόποι στην Κύπρο».



Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Ὁ μοναχὸς Νεόφυτος γεννήθηκε στὰ Λεύκαρα τῆς ἐπαρχίας Λάρνακας τὸ 1134 καὶ σὲ ἡλικία 18 ἐτῶν εἰσῆλθε ὡς δόκιμος στὴ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τοῦ Κουτζουβένδη, κειμένης στὶς νότιες ὑπώρειες τοῦ Πενταδακτύλου, πάνω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα Λευκωσία. Ἀσκήτευσε στό κοινόβιο τοῦ Κουτζουβένδη ἀπὸ τὸ 1152 μέχρι τὸ 1158.

Ὅπως ἐξομολογεῖται ὁ ἴδιος στὴν Τυπικὴ Διαθήκη του, ἔργο τοῦ 1214, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς μοναχικῆς του ζωῆς, μέρα καὶ νύχτα, τόσο στὶς ἀγροτικὲς ἀσχολίες ὅσο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου, τὸν παρενοχλοῦσε ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν ἡσυχαστικὴ ζωὴ. Προσκυνητὴς στὰ Ἱεροσόλυμα γύρω στὸ τέλος τοῦ 1158, μετὰ ἀπὸ ἐξάμηνη περιοδεία στὰ μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια τῆς Παλαιστίνης, μὴ βρίσκοντας ἐρημίτη νὰ μαθητεύσει στὸν τρόπο ζωῆς τῶν ἀναχωρητῶν μοναχῶν, ἔλαβε ἐπιβεβαίωση, σὲ ὄραμα θεϊκό, πὼς ἡ ἀγάπη τῆς ἡσυχίας ἦταν καὶ θέλημα τῆς Ἀνωθεν Προνοίας, καὶ ὅτι ἀλλοῦ θὰ εὐδοκимоῦσε, ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Θεὸς θὰ κατέβαινε νὰ σφραγίσει ψωμί!

Ἐνισχυμένος ἀπὸ τὸ ὄραμα, γύρισε στὴν Κύπρο καὶ ἀναζήτησε χῶρο ἡσυχο γιὰ νὰ ἀσκητεύσει. Τελικὸς χῶρος κατάπαυσής του ἦταν τὸ σπήλαιο κοντὰ στὴν πηγὴ καὶ τὸ χεῖμαρρο, ἐννέα χιλιόμετρα βορειοδυτικὰ τῆς Πάφου. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1159 ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ καὶ διαμόρφωσε τὴν Ἐγκλείστρα του, ὅπως τοῦ ἄρεσε. Πρῶτα ἔκτισε ὅλο τὸ στόμιο τοῦ σπηλαίου ποὺ ἔβλεπε ἀνατολικά ἀφήνοντας εἴσοδο μόνο

ἀπὸ τὰ νότια, χώρισε τὸ σπήλαιο μὲ ἓνα ἐσωτερικὸ τοῖχο, διαμόρφωσε τὸ κελλίον τοῦ στὸ βάθος ὅπως τὸ βλέπουμε καὶ σήμερα ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου ἔστησε ἁγία τράπεζα ἀπὸ μαρμάρινη πλάκα.



Ἑνδεκα χρόνια ἔζησε μόνος, ὅπως ποθοῦσε. Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ ἐπιχώριου ἐπισκόπου Πάφου νὰ γίνεῖ ἱερεὺς καὶ νὰ δεχθεῖ ἓνα μαθητὴ, ὁδήγησε ἀπὸ τὸ 1170 σὲ σταδιακὴ μετεξέλιξη τοῦ ἡσυχαστικοῦ ἀσκητηρίου σὲ σκῆτη ὀλιγάριθμων μοναχῶν καὶ τελικὰ σὲ κοινοβιακὴ μονὴ ἐμπνεόμενῃ ἀπὸ τὸ ἡσυχαστικὸ ἰδεῶδες. Ἐγράψε ἓναν πρῶτο Κανονισμό Λειτουργίας τῆς μονῆς γύρω στὸ 1187.

Γιὰ περισσότερο ἀπὸ ἐξήντα χρόνια, μελετοῦσε ἀκατάπαυστα τὰ βιβλία πού δανειζόνταν ἀπὸ τὶς γειτονικὲς ἐπισκοπὲς Πάφου καὶ Ἀρσινόης (σημερινή Πόλις-Χρυσοχούς). Ἀσχολήθηκε μὲ τὴν συγγραφὴ πνευματικῶν ἔργων, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας λάβει ἐγκύκλια μόρφωση, παρὰ μόνο τὰ πρῶτα γράμματα στὸ κοινόβιο τοῦ Κουτζουβένδη, στὴν προσπάθειά του νὰ συντάξει κείμενα στὴν ὑψηλὴ ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς, κατέστη ταυτόχρονα καὶ ὁ πρῶτος καταγραφέας τῆς δημώδους ἐλληνικῆς, τοῦ κυπριακοῦ ἰδιώματος. Ἀνέπτυξε μιὰ ἔντονη συγγραφικὴ δραστηριότητα, πού τὸν ἀνέδειξε στὸν μεγαλύτερο συγγραφέα τοῦ μεσαιωνικοῦ ἐλληνισμοῦ τῆς Κύπρου. Μεγάλο μέρος, ἑννέα ἀπὸ τὰ δεκαῆξι βιβλία πού συνέγραψε, ἔχει ἀνακαλυφθεῖ σὲ βιβλιοθῆκες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀποτελέσει τὴ συλλογὴ μὲ τίτλο Συγγράμματα Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου πού ἐκδόθηκαν πρόσφατα μὲ φροντίδα τῆς μονῆς πού ἵδρυσε.

Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος μιμήθηκε τὰ λαυρεωτικά καὶ κοινοβιακά φροντιστήρια φιλοσοφίας πού ἵδρυε ὅπου πήγαινε ὁ Ἅγιος Σάββας στὰ Ἱεροσόλυμα. Θεμελίωσε στὸ ἀσκητήριό τῆς Πάφου μιὰ κουλτούρα ἀγωγῆς μελέτης, μιὰ διαδικασία συστηματικῆς πνευματικῆς παιδείας, πού ἀπέκλειε τὴ μεγάλη συγκέντρωση μοναχῶν (=πολυάν-θρωπο μεγαλοκοινοβιακό σύστημα), γιὰ νὰ γίνεται μιὰ καλύτερη παρακολούθηση τῆς προόδου των. Ὁ Ἐγκλειστος Γέρων τῆς Πάφου, τὸ 1197 ἔσκαψε στὸ βράχο, πάνω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὴν Ἀνωτέρα

Ἐγκλείστρα ἢ Νέα Σιών, ὅπως τὴν ὀνόμασε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπέβλεψε τὴν ὁλοκλήρωση τῶν κτισμάτων καὶ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς μονῆς, ἔγραψε τὰ περισσότερα βιβλία του καὶ ἐπανεῦρε τὴν ἀγαπημένη του ἡσυχία. Τὸ 1214 συντάσσει τὴν ἀναθεωρημένη καὶ τελευταία Τυπικὴ Διάταξη/Διαθήκη, ἐνῶ δὲν μαρτυρεῖται καμμία πλέον δραστηριότητά του μετὰ τὸ 1220.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, ἡ Μονὴ τῆς Ἀγίας Ἐγκλείστρας συνέχισε τὴ ζωὴ της μέσα ἀπὸ ἓνα συμβατικὸ τρόπο μοναστηριακῆς ζωῆς μὲ κύριο γνώρισμα τὶς ἀγροτικὲς ἀσχολίες. Πότε οἱ μοναχοὶ ἐγκατέλειψαν τὸν κοινοβιακὸ τρόπο ζωῆς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζουμε.



Οἱ πιὸ σημαντικοὶ σταθμοὶ στὴν ἱστορία τῆς μονῆς εἶναι οἱ ἐπόμενοι:

Νεόφυτος μοναχός, ὁ νέος κτίτωρ (†1512): Ἡ ἀνακαίνιση τὸ 1503 τριῶν

τοιχογραφιών στο ναό του Τιμίου Σταυρού ως και του παντοκράτορα στο ιερό βήμα της Ἐγκλείστρας καὶ ἡ προικοδότηση μὲ πολλά σκεύη καὶ χρειώδη τοῦ ναοῦ δαπάναις τοῦ μοναχοῦ Νεοφύτου, τοῦ καὶ νέου κτίτορος ὅπως ὀνομάστηκε, ἴσως εἶναι δηλωτική καὶ μιᾶς νέας οἰκοδομικῆς καὶ ἀνακαινιστικῆς δραστηριότητος στὴ μονή. Δὲν ὑπάρχουν γραπτὲς μαρτυρίες γιὰ τὴν χρονολόγηση τῆς κατασκευῆς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ οἱ τοιχογραφίες τοῦ ἐξωνάρθηκα στὴν Ἐγκλείστρα προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τεχνίτες πού ἀρχές τοῦ 16ου αἰῶνα ζωγράφισαν καὶ τὶς τοιχογραφίες τοῦ Καθολικοῦ. Μποροῦμε βάσιμα νὰ τοποθετήσουμε τὴν οἰκοδόμησι τοῦ Καθολικοῦ τῆς Κοιμήσεως στὰ τέλη τοῦ 15ου αἰῶνα.

Ἦγουμενία Λεοντίου Α΄: Τό 1631 ὁ ἡγούμενος Λεόντιος Α΄, κατόρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ πρὸς ὄφελος τῆς μονῆς σιγίλλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, ἐπισημοποιοῦσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου τοῦ 1611, ἡ ὁποία, μὲ τὴν σύμφωνον γνώμην καὶ τοῦ ἐπισκόπου Πάφου Λεοντίου, ἀναγνώρισεν τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίας Ἐγκλείστρας ὡς ἀνεξάρτητην. Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χριστόδουλος διατηροῦσε στενὰς σχέσεις μὲ τὸν Κύριλλον Λούκαριν ἀπὸ τότε πού ἦσαν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Εἶχε μάλιστα χειροτονηθεῖ ἀπὸ τὸν Λούκαριν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἔκρινεν πὺς ἡ συγκυρία ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ σιγίλλιον πού καθιστοῦσε τὴν Ἐγκλείστραν Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον. Ἐστειλε λοιπὸν τὸν προστατευόμενόν του, τὸν ἱκανότατον ἡγούμενον Λεόντιον Α΄ στὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ ὑποβάλῃ τὸ αἶτημα, μεταφέροντας καὶ τὰ γράμματα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος ἐξέδωκε τὸ σιγίλλιον, ἐπαναφέροντας ταυτόχρονα τὴν Μονὴν τῆς Ἐγκλείστρας ἀπὸ τὸν ἰδιόρρυθμον σὺν κοινοβιακὸν τρόπο ζωῆς.



Ἡγουμενία Ἰωαννικίου, γύρω στὸ 1779: Ἐπανεμφανίζεται ἡ διάθεση ἐντρύφησης στὰ διδάγματα τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου μὲ τὴν ἔκδοση τὸ 1779 στὴ Βενετία τῶν δύο Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Τυπικῆς Διαθήκης τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου, μὲ ἔξοδα τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κυπριανοῦ.

Ἡγουμενία Ἰωακείμ Μελισσοβούκα 1815-1821: Ὁ ἡγούμενος Ἰωακείμ εἶναι ὁ ἥρωομάρτυρας κληρικός τῆς μονῆς, ὁ ὁποῖος ὀργάνωσε τὴν ἀντίσταση τῶν μοναχῶν στοὺς Ὀθωμανοὺς κατὰ τὴν περίοδο τῶν προγραφῶν πού ὀδήγησαν στὴν 9ῃ Ἰουλίου τοῦ 1821, ὅταν οἱ τουρκικὲς ἀρχὲς ἔσφαξαν ἢ κρέμασαν κοινοτικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς ἀξιωματούχους κατὰ ἑκατοντάδες, μὲ προεξάρχοντα τὸν ἔθνομάρτυτα Ἀρχιεπίσκοπο Κυπριανό. Ὁ ἡγούμενος Ἰωακείμ ὅταν συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε στὴ Λευκωσία, στίς προτροπές τοῦ πασᾶ νὰ γίνεи мουσουλμάνος καὶ νὰ τοῦ χαριστεῖ ἡ ζωὴ, ἀντέδρασε μὲ ἐμμονὴ στὴν πίστη τῶν πατέρων του καὶ ἐμαρτύρησε δι' ἀνασκολοπισμοῦ.

Ἡγουμενία Ἰακώβου Μυριανθέως 1898-1933: Ὁ πολὺς καὶ ἀσκητικὸς αὐτὸς ἡγούμενος, ἀνεκαίνισε πολλὰ κτίρια τῆς μονῆς. Τὴν ἀποδέσμευσε ἀπὸ χρέη εἰσφέροντας πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ του περιουσία, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφή τους. Ἀνόρθωσε τὰ οἰκονομικὰ τῆς μονῆς, κατασκευάζοντας ὑδρορροές (=λαγούμια) σὲ μεγάλο μῆκος στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ἀνατολικοῦ, γιὰ νὰ ποτίζονται ἐπαρκῶς τὰ κτήματα τῆς μονῆς. Δημιούργησε μὲ τὴ γλυκύτητα καὶ τὸ σεμνὸ παράδειγμά του τὶς προϋποθέσεις ἀνανέωσης καὶ ἐπ'ἀνδρωσῆς τῆς μὲ νέους μοναχοὺς. Οἱ μοναχοί, γύρω ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο Ἰακώβο, συγκρότησαν μιὰ ἀδελφότητα μὲ μεγάλη συνοχή, ὁμογνωμία καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν κοινὴ ζωὴ στὴ μονὴ τους. Τὸ 1918 ἐψήφισαν καὶ ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴ τὸν πρῶτο στὰ νεώτερα χρόνια Κανονισμὸ Λειτουργίας τῆς μονῆς.

Ἡγουμενία Λαυρεντίου Μιχαηλίδου 1933-1962: Ἀνεψιὸς τοῦ ἡγουμένου Ἰακώβου, πρῶτος ἐκ τῶν μοναχῶν ἀπόφοιτος θεολογικῆς σχολῆς. Ἀπὸ τοῦ 1926 ἐδίδασκε ἀμισθὶ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα στὸ γυμνάσιο Πάφου. Ἐσυνέχισε τὸν ἐμβολιασμὸ χαρουπόδεντρων πού εἶχε ἐγκαινιάσει ὁ θεῖος του, ἐφύτευσε πέντε χιλιάδες ἀμυγδαλιές, δύομισι χιλιάδες χαρουπόδεντρα, πεντακόσιες ἐλιές καὶ ἑκατοντάδες λεμονόδεντρα καὶ προχώρησε σὲ ἀντιδιαβρωτικὰ ἔργα σὲ ἑκτασὶ 240 στρεμμάτων στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ἀνατολικοῦ. Ἀνοικοδόμησε τὰ ἐρεῖπια πού ἄφησε ὁ σεισμὸς τοῦ 1953 καὶ πρόσθεσε νέα στὴ νότια πτέρυγα τῆς μονῆς. Ἐπὶ ἡγουμενίας του νέοι μοναχοὶ ἐσπούδασαν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ παρατηρήθηκε μεγάλη παραγωγὴ μελετῶν στὰ ἔργα τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου ὡς καὶ ἡ ἔκδοσις ἀποσπασμάτων ἀπὸ αὐτὰ στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ Κυπριακὲς Σπουδές, κυρίως ἀπὸ μέρους τοῦ καθηγητοῦ Ἰωάννου Τσικνοπούλου.



Ήγουμενία Λεοντίου Β΄ 1962: Στίς 8 Μαρτίου τοῦ 1962 ὁ Λεόντιος, ἀδελφός τῆς Μονῆς Ἀγίου Νεοφύτου καί Οἰκονόμος τῆς Μονῆς Ἀποστόλου Ἀνδρέου στό ἀνατολικό ἄκρο τῆς Κύπρου, τώρα ὑπό τουρκικὴν κατοχήν, ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς Ἐγκλείστρας, εἰς διαδοχὴν τοῦ Λαυρεντίου, ἀποθανόντος στίς ἀρχές τοῦ ἰδίου ἔτους. Εἶχε δημιουργήσει φιλικές σχέσεις μέ ὑψηλά ἱστάμενα πρόσωπα καί μέ τή βοήθειά τους, ὡς καί μέ τήν προτροπή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ΄, ἤθελε νά ἀναμορφώσει τήν Μονήν. Ἀπέθανε ὅμως μετά ἀπό ἐπτάμηνη ἡγουμενία.

Ήγουμενία Σωφρονίου 1962-1964: Ὁ ἡγούμενος Σωφρόνιος ἦταν ὁ δεύτερος ἡγούμενος τῆς Ἐγκλείστρας πού ἔλαβε πανεπιστημιακή μόρφωση. Ἐξελέγη ἡγούμενος κατόπιν προτροπῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Γ΄ πρὸς τοὺς μοναχοὺς, ὁ ὁποῖος ἐπένδυε στήν ἀναμόρφωση τοῦ μοναχικοῦ βίου μέσω τῆς ἀνάδειξης ἡγουμένων ἀπὸ ἀποφοίτους ἀποφοίτων θεολογικῶν σχολῶν. Ὁ Σωφρόνιος ἀνεκαίνισε τὸ Καθολικὸ μὲ δάπεδο καὶ σκάμνους. Ἔκτισε ἕνα ὑπόγειο ἐστιατόριο ἔναντι τῆς Ἐγκλείστρας πρὸς ἐξυπηρέτηση τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν, γιὰ νά ἐξασφαλίσει περισσότερη ἡσυχία ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ νέου αὐλόγυρου τῆς μονῆς, ὅπως διαμορφώθηκε μέ τήν κατασκευὴ εἰσόδου καὶ πυραμιδωτῆς σκάλας ἔναντι τῆς πλατείας πού ὁδηγεῖ στήν Ἐγκλείστρα. Ἐφύτευσε δεκαοκτὼ χιλιάδες κυπαρίσσια γιὰ νά χρησιμεύσουν ὡς ἀνεμοθραῦστες σὲ προγραμματιζόμενες φυτεῖες ἐσπεριδοειδῶν στό Ἀνατολικό. Προοδευτικὰ ὅμως ἔχασε τήν ὑποστήριξη τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος καὶ ἐξέπεσε τοῦ ἀξιώματός του. Ὁ Προηγούμενος Σωφρόνιος ἐφησυχάζει σήμερα στήν κοινότητα Ἑμπας, λίγα

χιλιόμετρα από τη μονή.

Ἐκεῖ κατέφυγε μετά από τήν σαραντάχρονη ὑπηρεσία του στήν Ἀρχιεπισκοπή Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεττανίας, ὅπου διεκρίθη τόσο ἔνεκα τῆς γλυκύτητάς του ὡς πνευματικὸς καθοδηγητῆς χιλιάδων πιστῶν, ὅσο καὶ γιὰ τὶς ἱκανότητές του στὴ θεμελίωση καὶ ὀργάνωση νέων ἐνοριῶν σὲ διάφορα μέρη τῆς χώρας.



Ἡγουμενία Ἀλεξίου 1964-1972: Ὁ Ἀλέξιος διετέλεσε δόκιμος μοναχὸς τῆς μονῆς καὶ στὴ συνέχεια κατέφυγε στὴ Μονὴ Παναγίας Χρυσορροϊάτισσας. Μετά τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν του στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, ἐξελέγη Ἡγούμενος Χρυσορροϊάτισσας. Τὸ 1964 ἐξελέγη ἡγούμενος τῆς Ἐγκλείστρας πρὸς ἀντικατάσταση τοῦ Σωφρονίου, κατόπιν προτροπῆς καὶ πάλιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Γ΄. Ὁ Ἡγούμενος Ἀλέξιος συνιστᾷ παντοτεινὸ παράδειγμα φιλοπατρίας. Ἔλαβε ἐνεργὰ μέρος στὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Κ.Α., καὶ ὄντας Ἡγούμενος Χρυσορροϊάτισσας ἐκρατήθη στὶς φυλακές τῶν Ἀγγλων γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Πολὺ γρήγορα ἀπέκτησε φήμη φλογεροῦ ἐθνικοθρησκευτικοῦ κήρυκα καὶ ἱκανότατου ὁμιλητῆ. Ἀπὸ τὴ θέση τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἐγκλείστρας, περιόδευε συχνὰ τὴν ἐπαρχία Πάφου ὡς ὁ κύριος ὁμιλητῆς σὲ ἐθνικὲς ἑορτὲς καὶ μνημόσυνα ἡρώων, ἐμψυχώνοντας τὸν λαό.

Στὸν ἀγροτικὸ τομέα τέλος, ἐσυνέχισε τὸ ἔργο τῶν προκατόχων του, φυτεύοντας χιλιάδες ἐσπεριδοειδῆ στό Ἀνατολικόν.





Ήγουμενία Χρυσοστόμου 1972-1978: Ή νεώτερη φάση τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν τῆς Ἐγκλείστρας ἀρχίζει μὲ τὴν ἀπόφαση γιὰ κατάργηση τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν. Ή ἀπόφαση λήφθηκε ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου,

κ.κ.Χρυσόστομο Β΄ τό 1972, όταν σὲ ἡλικία 32 ἐτῶν, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἐχειροθετήθη ἀρχιμανδρίτης καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς στὶς 12 Νοεμβρίου 1972. Κύρια αἰτία τῆς συγκέντρωσης ὅλων τῶν μοναχῶν στὴν κεντρικὴ μονή, μετὰ ἀπὸ αἰῶνες ἀγροτικῆς διαβίωσης στὸ μετόχιο Ἀνατολικοῦ, ἀνατολικά τῆς Γεροσκήπου, ὑπῆρξε ἡ ἀσύμφορη πλέον καλλιέργεια τῆς γῆς ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς μοναχοὺς. Ἡ μετατροπὴ τῆς Κύπρου ἀπὸ ἀγροτικὴ οἰκονομία σὲ οἰκονομία ὑπηρεσιῶν, ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται αἰσθητὴ ἀπὸ τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '60, μὲ τὴ συνακόλουθὴ μεταμόρφωση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, καθὼς καὶ τὸ προχωρημένο τῆς ἡλικίας τῶν περισσοτέρων πατέρων τῆς Μονῆς, ὑποχρέωσαν τὸν νεαρὸ τότε ἡγούμενο Χρυσόστομο νὰ μεταφέρει τὴν ἔδρα διοίκησης στὴν κεντρικὴ μονή. Προχώρησε στὴ δημιουργία νέων γεωργικῶν συνεταιρισμῶν μὲ ἀγρότες τῆς ἐπαρχίας γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς μεγάλης κτηματικῆς περιουσίας τῆς μονῆς καὶ τὰ χιλιάδες ἐσπεριδοειδῆ. Οἰκοδόμησε ἔναντι τοῦ Καθολικοῦ τῆς μονῆς τὴν καλαίσθητη πτέρυγα ὅπου διαμένουν μέχρι σήμερα οἱ μοναχοί. Εἰσήγαγε τοὺς μοναχοὺς στὴ νέα ἀντίληψη τῆς συστηματικῆς οἰκιστικῆς ἀνάπτυξης τῆς γῆς, ὡς τὸν νέο τομέα ἀξιοποίησης τῆς περιουσίας τῆς μονῆς.

Ὅπως ἐλέχθη, ἀποτελοῦσε διακαὴ πόθο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ ἡ πανεπιστημιακὴ μόρφωση τῶν μοναχῶν τῆς Κύπρου. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ οἱ μοναχοί ἐξέλεξαν ὡς διάδοχο τοῦ Ἀλεξίου στὴν ἡγουμενία τῆς Ἐγκλείστρας, τὸ νεαρὸ τότε διάκονο Χρυσόστομο, τελειόφοιτο θεολογίας. Ὁ νέος ἡγούμενος, προώθησε τὴν ἴδια ἀντίληψη περὶ ἀναμόρφωσης τοῦ μοναχισμοῦ μέσω τῆς ἀνόδου τοῦ μορφωτικοῦ τοῦς ἐπιπέδου καὶ ἀπέστειλε τὸ ἴδιο ἔτος τὸν διάκονο καὶ μετέπειτα ἡγούμενο Λεόντιο στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν. Τὸν Λεόντιο ἀκολούθησαν ἀργότερα κατὰ σειρὰν καὶ τὰ ἄλλα νεώτερα μέλη τῆς ἀδελφότητος ἐπιτυγχάνοντας τὴν ἄνοδο τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν μοναχῶν. Ἀλλὰ τὰ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν δύσκολα. Τὰ τρομερὰ γεγονότα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κρίσης τοῦ 1973, τὸ πραξικόπημα τοῦ 1974, ἡ ἐπακολουθήσασα λαίλαπα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς καὶ ἡ προσφυγοποίηση ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ Τούρκων τῆς Κύπρου, δέν ἄφησαν περιθώρια γιὰ πνευματικὴ ἀναγέννηση. Ἡ προσοχὴ ἡγεσίας καὶ λαοῦ στράφηκε καὶ πάλι στὰ ἐπείγοντα θέματα φυσικῆς ἐπιβίωσης. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄ καὶ τὴν ἐκλογὴν στὴ θέση τοῦ ἀπὸ Πάφου Χρυσόστομου Α΄, ὁ ἡγούμενος Χρυσόστομος ἐξελέγη μητροπολίτης Πάφου.



Ήγουμενία Λεοντίου 1978-. Ο σημερινός ήγούμενος τῆς Ἐγκλείστρας Λεόντιος ἐξελέγη ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τὸ 1978, καὶ τὸ Μάϊο τοῦ 2007 ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπίσκοπος τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Χύτρων, διατηρῶντας ταυτόχρονα τὴν ήγουμενία τῆς Ἐγκλείστρας. Τὴν ἀρχὴ τῆς ήγουμενίας Λεοντίου σημαδεύει ἡ υἱοθέτηση ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα τοῦ ἐν ἰσχύϊ σήμερα Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς μονῆς, ἐπικυρωθέντος ἀπὸ τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Α΄ μὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἡμερομηνίας 23 Ἰουλίου 1980.

Μέγα μέρος τῆς ήγουμενίας Λεοντίου ἀναλώθηκε στὴν προσπάθεια ἀνακαίνισης τῶν κτιρίων καὶ ἀξιοποίησης τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῆς μονῆς. Ταυτόχρονα, ἓνα φιλόδοξο πρόγραμμα συντήρησης τῶν ἀρχαίων κειμηλίων, χειρογράφων καὶ εἰκόνων, ἀπορρόφησε μέγα μέρος τῶν εἰσοδημάτων.

Ἡ ὅλη προσπάθεια προβολῆς τοῦ πολιτιστικοῦ πλούτου τῆς μονῆς, τόσο γιὰ λόγους θρησκευτικούς ὅσο καὶ γιὰ λόγους ἐθνικούς, ὁδήγησε τὸ ήγουμενοσυμβούλιο τῆς μονῆς σὲ τρεῖς κεφαλαιώδεις ἀποφάσεις. Προέβη, πρῶτον, ἀπὸ τὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '80, στὴ μεταποίηση μέρους τῆς γεωργικῆς γῆς τῆς μονῆς σὲ ἀστική, μέ τὴν οἰκοδόμηση μεγάρου γραφείων στὴν Πάφο, τὴν ἐνοικίαση βιομηχανικῶν τεμαχίων στὴ γῆ τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ τὴν οἰκοπεδοποίηση τῆς γῆς γύρω καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς κοιλάδας ὅπου βρίσκεται ἡ μονή.



Με τὴ σταδιακὴ αὐξηση τῶν εἰσοδημάτων τῆς μονῆς μπορούσαν πλέον νὰ ὑλοποιηθοῦν ἔργα πολιτισμοῦ. Τό ἡγουμενοσυμβούλιο προχώρησε στὶς ἀρχὲς τῆς ἐπόμενης δεκαετίας τοῦ '90 στὴ μετατροπὴ μεγάλου χώρου τῶν κτιρίων τῆς μονῆς σὲ ἐκκλησιαστικὸ σκευοφυλάκιο καὶ μουσεῖο. Ἐκεῖ ὁ κάθε ἐπισκέπτης μπορεῖ σήμερα νὰ θαυμάσει τοὺς θησαυροὺς τῶν συντηρημένων κειμηλίων καὶ εἰκόνων τῆς μονῆς. Μπορεῖ μάλιστα νὰ ἐπαληθεύσει, μέσα ἀπὸ τὴν ὑπὸ ἀνακαίνιση κύρια αἴθουσα χειρογράφων καὶ παλαιτύπων βιβλίων, τὴ διακριτικὴ ἀλλὰ συνεχῇ ἐπιβίωση τῆς πολιτιστικῆς παράδοσης ἀγωγῆς μελέτης, πού ἐνέπνευσε ὁ ἱδρυτὴς Ἅγιος Νεόφυτος στοὺς ἐκάστοτε ἀσκητὲς τῆς Ἐγκλείστρας. Στὴ συνέχεια, τὸ ἡγουμενοσυμβούλιο προχώρησε στὴν ἀνακαίνιση τῶν δωματίων φιλοξενίας στὸν ἴδιο ὄροφο μὲ τὸ μουσεῖο, δημιουργῶντας σύγχρονους χώρους μὲ καλαίσθητη διαρρύθμιση.

Στὰ ἐπόμενα χρόνια ἐκπονήθηκαν μελέτες καὶ ὑλοποιήθηκε ἡ δημιουργία δύο σύγχρονων χώρων στάθμευσης γιὰ τοὺς πολυπληθεῖς ἐπισκέπτες. Ἐγινε πρόβλεψη γιὰ ἀναψυκτήριο, χώρους ὑγιεινῆς καὶ δύο καταστημάτων τουριστικῶν καὶ παραδοσιακῶν εἰδῶν. Τὴν ἴδια περίοδο ἐντάθηκε, μὲ προσωπικὴ φροντίδα τοῦ Ἡγουμένου Λεοντίου, ἡ προσπάθεια δενδροφύτευσης καὶ δημιουργίας πρασίνου στὸν περιβάλλοντα χώρο τῆς μονῆς. Τὸ ὅλο ἐγχείρημα στέφθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Παρατηρεῖται στὶς μέρες μας μεγάλη συρροὴ λαοῦ πρὸς ὅλους τοὺς χώρους ὅπου ἀσκεῖται ἡ πνευματικὴ ζωή.

Ἡ νῆα αὐτὴ κατάσταση πραγμάτων ἔφερε καὶ τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἐγκλείστρας μπροστὰ στὴν ἀνάγκη νὰ ἀναλάβουν νὰ σηκώσουν ἓνα, πρωτόγνωρο σὲ βάθος καὶ ἔνταση, μερίδιο πνευματικῆς συμπαράστασης πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ πρὸς κάθε ἐπισκέπτη τῆς Ἐγκλείστρας, ὁ ὁποῖος τυχὸν ζητᾷ νὰ ἀκούσει γιὰ τὸ μήνυμα ἐλπίδας τοῦ εὐαγγελίου: οἱ πατέρες τῆς μονῆς ἀφιερώνουν συχνὰ πολὺν χρόνον στὸ νὰ ὑποδέχονται καὶ νὰ συζητοῦν μὲ τοὺς ἐπισκέπτες ἢ τοὺς προσκυνητές, ἐνῶ ὁ ἡγούμενος δέχεται ἀπὸ εἰκοσαετίας σχεδὸν χιλιάδες ἀνθρώπων κάθε χρόνο στὸ μυστήριον τῆς ἐξομολόγησης καὶ τῆς πνευματικῆς καθοδήγησης.

Τέλος, τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς μονῆς, ἐγκαινίασε, στὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '90, τὸ πλέον φιλόδοξον πρόγραμμα αὐτῆς τῆς γενεᾶς μοναχῶν. Πρόκειται γιὰ τὸ συστηματικὸ συντονισμὸ καὶ τὴν ταυτόχρονη χρηματοδότηση μὲ ἀπόφαση τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς μονῆς, τῆς κριτικῆς ἔκδοσης ὅλων τῶν εὐρεθέντων μέχρι τώρα χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου, πού εὐρίσκονται διασκορπισμένα σὲ βιβλιοθῆκες καὶ μουσεῖα τοῦ κόσμου. Ἐπιτελεῖο πολλῶν καθηγητῶν πανεπιστημίου εἰδικῶν στὴν ἔκδοση χειρογράφων, ἐργάζεται ἐντατικὰ τὰ τελευταῖα δώδεκα χρόνια σὲ αὐτὸ τὸ γιγάντιον ἔργο. Ἐχει μέχρι τώρα ἐπισημανθεῖ καὶ ἐκδοθεῖ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐννέα ἀπὸ τὰ δεκαῆξι βιβλία πού συνέγραψε ὁ Ἐγκλειστος, σὲ πέντε καλαίσθητους τόμους. Ἡ ὀλοκλήρωση τῆς σειρᾶς θά εἶναι γεγονός μέσα στὰ ἀμέσως ἐπόμενα χρόνια μὲ τὴν ἔκδοση τοῦ ἔκτου τόμου (=πίνακες) καὶ τοῦ ἑβδόμου (=εἰσαγωγικός, μέ εἰσηγήσεις ἐπιστημόνων μέσα ἀπὸ τὸ ὑπὸ ὀργάνωση διεθνὲς συνέδριον γιὰ τὸν Ἅγιον Νεόφυτον). Παράλληλα ἀποφασίστηκε καὶ προχωρεῖ ἤδη ἡ ὑλοποίηση τοῦ ἐξίσου μεγάλου ἑκδοτικοῦ ἔργου τῆς μεταγλώττισης τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου στὴν δημοτικὴ. Ἡ πολύτομη ἐκλαϊκευτικὴ ἔκδοση τοῦ corpus τῶν συγγραμμάτων, θά παρουσιάζει στὰ μάτια τοῦ ἀναγνώστη τόσο τὸ πρωτότυπον κείμενον, ὅσο καὶ τὴν ἀπόδοσίν του στὴ δημοτικὴ, μαζί μὲ ἐπεξηγηματικὰ σχόλια στὸ κάτω μέρος τῶν σελίδων.

Αὐτὴ ἡ μακρόπνοη στρατηγικὴ προετοίμασε τὴ στροφή πρὸς μιὰ βαθύτερη συνειδητοποίηση ἀπὸ μέρους τῶν μοναχῶν τοῦ τύπου μοναχικῆς ζωῆς πού κληροδότησε ὁ Ἐγκλειστος, ὅσο καὶ τῆς εὐθύνης τους νὰ προσφέρουν θεολογικὸ καὶ πνευματικὸ λόγο μέσα στὸ σῶμα τῆς εὐρύτερης κοινωνίας, κατὰ τὸ ἐντυπωσιακώτατον παράδειγμα τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου. Ὁ Ἐγκλειστος Γέρων τῆς Πάφου, μέσα ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἐπικοινωνοῦσε μὲ ὅλον τὸν κόσμον, τόσο μέσῳ τῆς προσευχῆς ὅσο καὶ μέσῳ τῆς συνομιλίας μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες, τὸ ἔργο τῆς ἱερᾶς ἐξομολόγησης καὶ τὴ συνάφῃ πνευματικῇ καθοδήγησιν τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ λαοῦ, τὴ συγγραφὴ λόγων, ἐρμηνευτικῶν ἔργων, ὁμιλιῶν πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ ἐγκωμίων γιὰ πολλὰς ἑορτὰς τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους, καθὼς καὶ τὴν πλουσιώτατη ἀλληλογραφία του, ἀντίγραφα τῆς ὁποίας συνιστοῦσαν δύο ὀγκῶδεις

τόμους.



Ὁ σημερινὸς ἄξονας τῆς καθημερινῆς ζωῆς στὴ Μονὴ τῆς Ἀγίας Ἐγκλείστρας, συνίσταται στὴν πορεία γιὰ ἐπανεύρεση τοῦ δρόμου πρὸς τὴν παιδεία, ὅπως τὴ συνέλαβε ὁ Ἅγιος Νεόφυτος καὶ τὴν ἔζησε μὲ τοὺς μαθητές του, προσαρμοσμένης στὶς σημερινὲς ἀνάγκες καὶ δυνατότητες τῶν μοναχῶν πού κατοικοῦν στὴ μονή. Ἡ μονή προσανατολίζεται μέσα στὰ ἐπόμενα χρόνια καὶ δεκαετίες νά καταστεῖ χῶρος ἐπαναβαπτισμοῦ τοῦ λαοῦ στὰ νάματα τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου καὶ χῶρος ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος ἐντὸς τῆς εὐρύτερης κοινωνίας. Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιο ἀποφάσισε ὅπως στοὺς χώρους τῆς μονῆς διαμορφώσει προσεχῶς ἓνα συνεδριακὸ κέντρο ὅπου μελετητὲς καὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες θὰ δίνουν διαλέξεις καὶ σεμινάρια μὲ θεματολογία παρμένη ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ πολιτισμὸ τῆς Κύπρου καὶ τὴν πνευματικὴ συνεισφορὰ τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου.



Συντάκτης τοῦ κειμένου: Ἀρχιμ. Νεόφυτος Ἐγκλειστριώτης

**Φωτογραφικό ρεπορτάζ www.ore.gr - Διεθνές Πρακτορεῖο
Εκκλησιαστικῶν Ειδήσεων Ορθοδοξία**